

לוינסקי פינת החלוצים

מיה גורן

ש

ני פליטים נכנסו לאוטובוס, שניהם בחולצות שחורות, דקות מכופתרות. בחוץ ירד גשם. זה שהתיישב ליד החלון צייר עליו משהו באצבע. השני ישב רכון קדימה, כמו בהיכון. זה שליד החלון היה כהה יותר מהשני, לשניהם היו אוזניים בולטות ושיער שחור קצר, הפנים שלהם היו רוזות, הלחיים שקועות, כמו אצל כל הפליטים מאריתריאה. הם דיברו ביניהם על משהו. הימני חיך, השמאלי שיחק במטרייה שלו. היא הייתה ארוכה ומפוספסת בכחול ולבן. בקצה היה לה שפיץ מעץ. כשראיתי אותה הוקל לי.

הם ירדו בתחנה שלי. שמחתי שלא אהיה לבד, אבל ישר גירשתי את השמחה הזאת. הם הלכו אחריי. הכביש היה חשוך וריק. הם דיברו ביניהם וצחקו. התחלתי ללכת מהר. הלכתי ככה בערך שתי דקות עד בית הקפה של ההיפסטרים. מעבר לכביש, בכניסה לחניון צ'לנוב, פתחו דוכן קטן של אוכל. שני גברים עמדו שם ודיברו. מעניין איזה טעם יש לאוכל שם, בטח זה כיסוי לסמים. עברתי את הספסלים בכיכר המושבות וחציתי את הכביש, הוצאתי את המפתחות מהתיק, דלת הפלדה הכחולה חרקה כשפתחתי אותה. עליתי שתי קומות למעלה, מהדירה של מייקל נשמעו קולות של צחוק. נכנסתי הביתה והדלקתי את חצי הג'וינט שנשאר מאתמול.

*
משאית גדולה חסמה את הרחוב. עברתי מלפנים והלכתי לפינה של מרחביה, איפה ש"תיקי ג'ו". חנויות של תכשיטים ישנים, חרוזים, כלי בית, גרביים. זקן עמד בכניסה לחנות שמוכרת פיג'מות בסיטונאות, ושתה קפה שחור. קניתי כמה ספלים זולים אצל מוכר עם מבטא פרסי, היו מודבקות עליהם תמונות של כלבלבים כמו בספלים של פעם; כשהגעתי הביתה ושטפתי אותם, אחד נשבר.

ב"קאימק" ישבו רק שני אנשים. המלצר, שנראה כמו דיוויד בואי צעיר, היה במשמרת. אחת הנרקומניות הבלונדיניות עברה, היא אמרה לעצמה משהו. ברחוב שלי יש שתי נרקומניות, שתיהן בלונדיניות, גבוהות ורוזות, אולי באו מאותו מקום. אחת לובשת בגדים צבעוניים, ונראית כאילו היא לקחה משהו, והוא לא יורד לה. הייתי רואה אותה באזור של ה"סנטר" עוד כשגרתי עם איתמר בדירה של אח שלו בדב הון. תמיד היה יוצא לי לראות אותה אחרי שהיינו חוזרים ממסיבה, כמו מין אזהרה. יש לה שיער לא ארוך שאסוף בקוקו, ולפעמים, בבקרים שטופי שמש, היא מתמקמת עם האוזניות ליד הספסלים בכיכר המושבות ורוקדת. השנייה מדברת לעצמה ברוסית בלילה. היא עומדת בכניסה לספק מועדון – ספק בית תמחוי, כשאני עוברת לידה היא יורקת.

*
נגמר לי הכסף. הלכתי לסניף של לאומי בכיכר המושבות. בתור לדלפק חיכו הרבה אנשים, רובם פליטים. הפקידה ב"שירות אישי ללקוח" יצאה מהעמדה שלה ורצה אחרי בחור ששכח למסור לה משהו; "אין ללקוח הזה כתובת, אין להם כתובת", היא קראה בלחץ לפקידה השנייה. בספה לידי ישבו שלושה בחורים, שמתו לב שהם יושבים קרוב יותר אחד לשני מגברים ישראלים. לאחד מהם, זה שישב באמצע, היה עור בהיר, מולטי, ופנים עדינות. כשהגיע תורי, הפקידה אמרה שזה לא הסניף שלי, אז היא לא יכולה לעזור, שאני צריכה לנסוע לצפון. כשהתחננתי שתתקשר אליהם, היא אמרה שהיא לא יכולה, כי הם אף פעם לא עונים.

כשיצאתי מהסניף כבר היה כמעט חמש, והמוכרים טיאטאו את החנויות. זבל נערם ברחובות. יונה עלתה על

*
הכי קשה זה לקום בבוקר. אני מרגישה כאילו מישהו בועט בי בבטן. אני גוררת את עצמי מהמיטה בכוח ופותחת את החלון. בלילה חלמתי על איתמר. היינו באיזו טירה עם כל המשפחה שלו במין משתה גדול של פעם. היו שם המון אנשים ושתיה ואוכל. אבא שלו נשא נאום. לא הבנתי על מה הוא מדבר. מישהו צפר למטה, ההוא מהבניין ממול פתח את החלון וצעק לו שיהיה בשקט. אחר כך הוא סגר אותו. בקומה מעליו התנופפו פיג'מות על חבלים; גרים שם זוג הודים, לפי אחת הפיג'מות יש להם תינוקת, אבל אף פעם לא ראיתי אותה.

*
זה אף פעם לא יעבור לי, אני יודעת. זה אף פעם לא יעבור.

מזכוכית. יחידות הדיור היו אחידות ובהן ריהוט מודרני ומסך פלזמה דק. הלכתי משם.

הדירה שלי, יותר נכון חדר, הייתה מרובעת וקטנה. היו בה מיטה, מקרר ושולחן עץ ישן. אחותי אמרה שהיא נראית כמו חדר בבית חולים, אבל אני התאהבתי בה ממבט ראשון. על הקיר הייתה תלויה תמונה של כפר אירופאי בשלג במסגרת זהב. פסגות מכוסות בלבן ואגם המוביל לבקתה. אם מסתכלים עליו מספיק טוב, נראה כאילו באמת יש בו מים. מישהו, בטח הדייר הקודם, השאיר בה מאפרה בצבעים טורקז וורוד עם תבליט של דולפינים. מייקל אמר לי שהוא היה בחור קשוח כזה, ושהוא חזר לרוסיה. דמיינתי אותו גבוה ובלונדיני, כמו דמות ממערבון.

צבעתי את הקירות בסגול, ושמתי על המיטה את הכרית של הפייה שאחותי תפרה לי. החדר עדיין היה ריק. על המדף עמד הדובי שאיתמר קנה לי בשדה תעופה במדריד, ועל הדלת של המקלחת תליתי את שרשראות התפילה והצעפים מוואראנאסי. לא היה שם שום דבר חדש. מישהו דפק בדלת, זה בטח מייקל. לא זזתי. אחרי כמה שניות שמעתי את הצעדים שלו מתרחקים.

*

נכנסתי ל-city בצומת והזמנתי הפוך קטן. ניסיתי לכתוב משהו, אבל המבט שלי נדד לקיר זכוכית, לאנשים שעברו שם, מכוניות צפרו. קמתי לקחת את הכותרת. אחרי כמה דקות פתאום ראיתי אותו. הוא נראה כל כך לא קשור, כל כך זר, כאילו הדביקו אותו, עם האופניים שלו, בנוף של יהודה הלוי. הוא רכב במין ריחוף איטי שתמיד עצבן אותי, כשהוא התקרב לשולחנות שבחוץ ראיתי שהחליף את המסגרת של המשקפיים. יצאתי אליו.

"זה במקרה?" שאלתי.

"חיפשתי את הרחוב שלך", אמר, ונתן לי מעטפה ביד. "רציתי לשים לך את זה בתיבת דואר".

הסתכלתי עליו, "זכויות פנסייה מ'אל על'?"

"זה לא משתחרר", הוא אמר לי, "זה לא משתחרר".

התחבקנו, אחר כך הלכתי הביתה.

עמוד חשמל. היא הסתובבה סביב עצמה, אחר כך התעופפה מהעמוד. נכנסתי לחנות של הבדים מהמזרח בפינה של דרך יפו. צעיפים מפוספסים כמו בשוק בגואה, שאֵלים רקומים בחוטי זהב.

*

כשחזרנו מהמסיבה התיישבתי על הרצפה עם הגב לספה והתחלתי לבכות. בכיתי ובכיתי, ולא יכולתי להפסיק. ניסיתי לחשוב מה לעשות. לא הייתי צריכה לקחת, לא בתקופה כזאת. איתמר אמר שהוא איתי, שהוא מבטיח שנעבור את זה ביחד, מה שזה לא יהיה.

בגלל הרגע הזה, רק בגללו, אני לא אסלח לעצמי אף פעם.

*

חברה שלי באה לעזור לי עם הדברים. איתמר לבש את הטרנינג הצהוב שלו מהתקופה בברצלונה, והיה בלי חולצה. היא נתנה לו נשיקה בלחי. כשנכנסנו לאוטו, היא אמרה שהוא נראה עצוב. לקחתי שידה אחת ואת הארגז של הכביסה. את שאר הרהיטים השארתי. השארתי גם את השאל הירוק שהוא קנה לי בנסיעה האחרונה לרישיקש כדי שהחדר לא ייראה ריק כל כך. חוץ מזה, נראה לי לא פייר לקחת אותו ממנו, כי כשהוא חזר מהנסיעה הזו כבר ידעתי. השידה הייתה פעם בחדר השינה של ההורים שלי, היא הייתה לבנה והיו לה ידיעות עגולות מכסף, לא חשבתי שהיא תהיה כבדה כל כך. גררנו אותה למחסן בבניין של חברה שלי, והשארנו אותה שם ליד כל זוגות האופניים.

*

מצאתי את הדירה ביום הראשון של החיפושים. בהתחלה ראיתי איזו חורבה באזור הירקון. החלונות שם היו מפורקים לגמרי, אבל היה בה משהו מיוחד וכמעט היה אפשר לראות ממנה את הים. המשכתי לבית דירות מוזר באלנבי, הוא היה שייך למשפחה גרוזינית עשירה. נכנסים דרך חנות של שמלות נוצרות לאירועים והולכים במסדרון. בפנים הכול היה חדש, מפואר ממש, בתקרה של המסדרון הייתה נברשת